

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ
Кж1.бр.328/16
Дана 09.09.2016. године
В А Љ Е В О

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од председника суда - већа Биљане Савић и судија Милана Алексића и Наде Живић, чланова већа, са судијским помоћником Александром Марковским, записничарем, у кривичном предмету против окр.Ј.В. из Н.Б., због кривичног дела злостављање и мучење из чл.137. ст.2 у вези са ст.1 КЗ, одлучујући поводом жалбе бранилаца окр.Б.– адв.Г.Ђ. из З. и адв.М. С. из Б., изјављеној против пресуде Основног суда у Мионици К.бр.101/215 од 23.05.2016. године, по прибављеном мишљењу ВЈТ Ваљево Ктж.бр.263/16 од 26.08.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2016. године донео је:

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНИМ УСВАЈАЊЕМ жалбе бранилаца окр.Ј.В. из Н.Б. – адв.Г. Ђ. из З. и адв.М.С. из Б. **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Мионици К.бр.101/15 од 23.05.2016. године, тако што Виши суд у Ваљеву окр.Ј.В., са личним подацима као у списима, оглашава:

КРИВ ЈЕ

Што је дана 04.11.2013. године у селу Г., Општина Мионица, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и забрањености последица, чије је извршење и хтео, лако телесно повредио ошт.М. М. из В., тако што је без позива ушао у кућу оштећеног, упитао га: „шта је са водом“, а након што му је оштећени рекао да ће морати да га тужи због неовлашћеног прикључка воде, окривљени је рекао оштећеном: „ја сам за тебе Бог и суд, ја ћу тебе убити“ и задао му ударац песницом у пределу главе, са десне стране, а затим је наставио да му задаје ударце по целом телу, а што је учинио и у тренутку када је оштећени пао на под и на њему беспомоћно лежао, а на који начин му је нанео лаку телесну повреду у виду нагњечења очне јабучице,

- чиме је извршио кривично дело лаке телесне повреде из чл.122. ст.1 КЗ.

Па му суд на основу наведеног законског прописа, те применом чл.4, 42, 45, 54, 64, 65 и 66. КЗ, изриче

УСЛОВНУ ОСУДУ

Тако што му утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, која се неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Обавезује се окривљени да у корист буџетских средстава суда, на име трошкова кривичног поступка плати износ од 12.251,00 динара, а на име паушала износ од 5.000,00 динара, све ово у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Обавезује се окривљени да ошт.М.М. плати трошкове кривичног поступка у износу од 76.500,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Ошт.М.М. се упућује да имовинскоправни захтев остварује у посебном поступку.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К.бр.101/15 од 23.05.2016. године окр.Ј. В. из Н.Б. оглашен је кривим да је извршио кривично дело злостављање и мучење из чл.137. ст.2 у вези са ст.1 КЗ, за које му је суд изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а која казна се неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Наведеном пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка плати износ од 12.251,00 динара, као и да ошт.М. М. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 76.500,00 динара, а ово све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Наведеном пресудом ошт.М.М. је упућен да постављени имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено поднели браниоци окривљеног из свих законом прописаних разлога са предлогом да веће овог суда укине ожалбену пресуду, а списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту приначи и окривљеног ослободи од оптужбе за предметно кривично дело. У жалби се наводи да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438. ст.2 тач.2 ЗКП, а која повреда је за последицу имала погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Наводи се и да сун није образложио део одбране окривљеног који није прихватио, као и да је првостепени суд чињенично стање утврдио на основу исказа оштећеног, да би након тога наво да је одбрана окривљеног сагласна исказу оштећеног у делу у којем му је поклонио веру, па је нејасно да ли је суд прихватио у целости исказ оштећеног или делимично и у ком то делу. Поред наведеног, жалбом се спори правна квалификација радњи окривљеног, јер се наводи да окривљени, а имајући у

виду чињенични опис из предметног оптужног актанити је злостављао оштећеног, нити му је нанео физичке или психичке патње, а ово из разлога што су код оштећеног констатоване само лаке телесне повреде. Наводи се и да је суд имајући у виду имовно стање окривљеног истог требало да ослободи од плаћања трошкова поступка.

Својим поднеском Ктж.бр.263/16 од 26.08.2016. године ВЈТ Ваљево је предложио да се предметна жалба одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Виши суд у Ваљевоу је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом и жалбом, па је након што је испитао пресуду у оквиру основа, дела и праваца побијања који је у жалби истакнут, нашао као у изреци, из следећих разлога:

Насупрот наводима предметне жалбе веће овог суда налази да првостепена пресуда није донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438. ст.2 тач.2 ЗКП, а ово из разлога што је првостепени суд правилно утврдио све чињенице у овој кривично правној ствари, о којима је дао јасне и правилне разлог. Са наведеним у вези, веће овог суда налази да је првостепени суд правилно одбрану окривљеног делимично прихватио, образлажући у довољној мери који део одбране окривљеног је прихваћен и због чега, а који део одбране није приваћен и који су разлози за такву оцену овог доказног средства. Са друге стране, а насупрот наводима жалбе, првостепени суд је правилно прихватио исказ оштећеног, о чему је дао јасне и довољне разлоге, а које у потпуности прихвата и веће овог суда.

Имајући у виду наведено, а насупрот наводима изнетим у предметној жалби, веће овог суда налази да је првостепени суд након извођења и правилне оцене изведених доказа, правилно утврдио и чињенично стање у овом предмету, а исто је утврђено делимично на основу одбране окр.В., на основу исказа општ.М., на основу налаза и мишљења вештака офтамолога др М.П., као и на основу писаних доказа ближе наведених у ожалбеној пресуди.

Међутим, а што се основано предметном жалбом истиче, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, када је нашао да су се у радњама окр.В. стекли елементи бића кривичног дела злостављање и мучење из чл.137. ст.2 КЗ. Наиме, да би постојало предметно кривично дело потребно је да активни субјект применом силе или претње или на други недозвољен начин псивном субјекту нанесе велики бол или тешке патње са циљем да од њега или трећег лица добије признање, исказ или друго обавештење или да се пасивни субјект или треће лице застраши или незаконито казни или то учини из друге побуде засноване на било каквом облику дискриминације. У конкретном случају, окривљени је применио физички силу према оштећеном у циљу да га застраши, међутим, а имајући у виду интензитет примењене силе, те последице које су наступиле, спорно је да ли је том приликом окривљени оштећеном нанео велики бол или тешке патње. Имајући у виду да је оштећени критичном приликом задобио лаку телесну повреду нагњечење очне јабучице, а што се утврђује из налаза и мишљења вештака офтамолога, као и повреде потрес мозга и раздерно нагњечне ране лица у јагодичном делу са десне стране, а упркос чињеници да је окривљени задао више удараца оштећеном, па чак и док се оштећени налазио на земљи, веће овог суда налази да критичном приликом окривљени није оштећеном нанео велики бол или тешке патње.

Са наведеним у вези суд налази да велики бол или тешке патње се процењују у сваком конкретном случају обзиром на тежину мучења, стања здравља жртве, природа физичког или психичког бола и друге околности. Што се тиче радње

окр.Вукотића, односно задавање удараца оштећеном, веће овог суда налази да иста не може спадати у категорију мучења оштећеног, а имајући у виду стање здравља оштећеног, као и природу бола који је претрпео, веће овог суда налази да се радње окривљеног не могу карактерисати као наношење великог бола или тешких патњи.

Сходно наведеном, веће овог суда налази да се у радњама окривљеног нису стекли елементи бића кривичног дела злостављање и мучење из чл.137. ст.2 КЗ.

Предмет оцене већа овог суда, а код правилно утврђеног чињеничног стања је да ли су се у радњама окр.В. стекли елементи бића кривичног дела из чл.137. ст.1 КЗ, па веће овог суда налази се радње окривљеног које је критичном приликом предузето не могу третирати као злостављање, а што би представљало нечовечно поступање према другоме, нити као поступање којим се вређа људско достојанство.

Најзад веће овог суда налази да се у радњама окривљеног нису стекли ни елементи неког другог кривичног дела које се гони по службеној дужности.

Код таквог стања ствари веће овог суда налази да су се у радњама окривљеног стекли елементи бића кривичног дела лаке телесне повреде из чл.122. ст.1 КЗ, а за које кривично дело се гоњење предузима по приватној тужби. У конкретном случају, а на основу изведених доказа, а код правилно утврђеног чињеничног стања, веће овог суда налази да је окривљени ударцима руком у предео главе и тела ошт.М. истом нанео лаку телесну повреду у виду нагњечења очне јабучице. О тежини повреде се изјаснила у свом налазу и мишљењу вештак офтамолог др М. П.

Како се гоњење за кривично дело из чл.122. ст.1 КЗ, предузима по приватној тужби, а поступак је покренут и водио се по иницијалном акту ОЈТ Мионица, а због кривичног дела које се гони по службеној дужности, веће овог суда је ценило околност да се ошт.М. придружио кривичном гоњењу против окр.В. и поставио је одштетни захтев у висини од 600.000,00 динара, те је оштећени, самим тим, исказао свој став везан за гоњење окривљеног за критични догађај, па је овај суд у могућности да окр.В. из Н.Б., огласи кривим и осуди за кривично дело лаке телесне повреде из чл.122. ст.1 КЗ, а за које кривично дело се гоњење преузима по приватној тужби, упркос чињеници да се предметни поступак води по иницијалном акту ОЈТ Мионица.

Како веће овог суда налази, а на основу правилно утврђеног чињеничног стања из првостепеног поступка, да су се у радњама окр.В. стекли сви елементи бића кривичног дела лаке телесне повреде из чл.122. ст.1 КЗ, а за које кривично дело је окривљени крив, јер не постоје околности које би његову кривицу искључиле или довеле у сумњу, а предметно дело је извршио са директним умишљајем, јер је био свестан свог дела и хтео извршење истог, веће овог суда је приспитивало и одлуку о кривичној санкцији.

Приликом разматрања дела првостепене пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, веће овог суда је ценило све околности из чл.54. КЗ, а које утичу да казна буде већа или мања и које утичу на избор врсте и висине кривичне санкције, па је на страни окр.В., веће овог суда нашло олакшавајуће околности животну доб, те његову досадашњу неосуђиваност, као и околност да је исти ожењен и отац двоје деце. На страни окривљеног, веће овог суда није нашло отежавајућих околности. Повезујући напред наведене олакшавајуће околности, уз одсуство отежавајућих околности, са тежином извршеног кривичног дела и степеном кривице окривљеног, као и природом кривичног дела, веће овог суда је преиначило првостепену пресуду и у погледу одлуке о казни, налазећи да ће се условном осудом којом се окривљеном утврђује казна затвора у трајању од 3 (три)

месеца, са роком провере од 1 (једне) године постићи циљеви специјалне и генералне превенције.

Одлуку којом је окр.В. обавезан да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 12.251,00 динара, а који трошкови представљају трошкове вештачења, суд је донео на основу чл.264. ст.1 ЗКП, у вези са чл.261. ст.2 тач.1 ЗКП.

Одлука којом је окривљени обавезан да оштећеном надоканди трошкове кривичног поступка у износу од 76.500,00 динара, а у које трошкове спадају трошкови за заступање ошт.М. од стране пуномоћника на четири одржана главна претреа у износу од по 12.750,00 динара и на четири неодржана главна претреса у износу од 6.375,00 динара, суд је донео на основу чл.264. ст.1 ЗКП у вези са чл.261. ст.2 тач.8 ЗКП. Приликом утврђивања висине трошкова кривичног поступка које окривљени мора да плати оштећеном суд је имао у виду да се кривични поступак водио за кривично дело из чл.137. ст.2 КЗ, а за које је прописана казна затвора од шест месеци до пет година, као и околност да је поступак вођен по иницијалном акту ОЈТ Мионице, па суд налази да оштећеном по АТ припадају трошкови у укупном износу од 76.500,00 динара.

Одлуку о висини паушала суд је донео на основу чл.246. ст.1 ЗКП, у вези са чл.261. ст.3 ЗКП, при чему је суд имао у виду дужину и сложеност кривичног поступка, као и имовно стање окривљеног.

Све наведене трошкове окривљени је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а под претњом принудног извршења.

Како је веће овог суда донело донело исту одлуку у погледу трошкова кривичног поступка као и првостепени суд, веће Вишег суда у Ваљеву је разматрало и наводе жалбе у којима се истиче да је суд имајући у виду имовно стање окривљеног истог требало да ослободи од плаћања трошкова поступка. Чланом 264. ст.4 ЗКП прописано је да суд може окривљеног ослободити у целини или делимично од плаћања појединих трошкова кривичног поступка, уколико би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава. У конкретном случају, суд налази да окр.В. је пензионер са месечним приходима од око 41.000,00 динара, а како је окривљени навео приликом саслушања пред ОЈТ Мионица, па имајући у виду ову околност, плаћањем трошкова кривичног поступка не би било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава.

Најзад, ошт.М.М., је на основу чл.258. ст.4 ЗКП, упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку, обзиром да подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ за доношење одлуке о висини имовинско правног захтева.

Из изнетог, а на основу чл.459. ст.1 ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар
Александар Марковски, с.р.

Председник суда - већа
Биљана Савић, с.р.